

Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Arendsoog
en
het geheim van
het Gouden Graf

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1978

© P. Nowee, 1978

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1048 8 (paperback)

ISBN 978 90 499 1162 1 (hardback)

ISBN 978 90 499 1106 5 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De brief...

‘Next stop... Clarence! Next stop... Clarence!’ klonk de vermoeide stem van de conducteur door de bijna lege coupé. Met een gemak dat jarenlange oefening verried slofte hij tussen de houten banken door naar de locomotief. De onverwachte slingerbewegingen van de trein brachten hem geen moment uit zijn evenwicht.

Met onverholen bewondering keek Bob Stanhope – jullie beter bekend onder zijn bijnaam ‘Arendsoog’ – de oude man na. ‘Dat is wat je noemt een landrot met zeebenen,’ mompelde hij voor zich uit, terwijl zijn blik door het stoffige raampje naar buiten dwaalde. De volgende stopplaats was dus Clarence. Dáár zouden Witte Veder, zijn Indiaanse vriend, en hij uit elkaar gaan... Met nietsziende ogen keek Arendsoog naar het voorbij rollende, eentonige landschap. Zijn gedachten waren mijlen verder weg.

De spoorbaan maakte een flauwe bocht en in de verte werden de omtrekken van een stadje zichtbaar. Met stramme benen van de lange reis kwam Arendsoog overeind en liep door de bijna lege coupé naar het voorbalkon.

Witte Veder stond met gekruiste armen op het balkonnetje en scheen de biels te tellen, die in een razend tempo onder de trein door rolden. Hij verroerde zich niet toen de deur naar het balkon achter hem geopend werd en even later met een harde klap weer dichtviel.

‘Trein naderen Clarence?’ vroeg hij zonder zich om te draaien.

Heel even vroeg Arendsoog zich af hoe de Indiaan wist, dat hij het was. Bijna op hetzelfde moment realiseerde hij zich echter, dat Witte Veder scherpe oren, ondanks het denderende lawaai van de trein, zijn voetstappen herkend hadden. De cowboy leunde tegen de deur en wreef over zijn kin. Een stoppelbaard van een paar dagen gaf hem een nogal onguur uiterlijk.

‘Hooguit nog een paar minuten, boy,’ zei hij zacht.

De machinist onderstreepte zijn woorden door een paar maal krachtig aan de rem te trekken. Arendsoog schoot vooruit en kwam

onzacht in aanraking met het ijzeren hekwerk, dat het balkonnetje omgaf. Witte Veder ving de plotselinge vertraging wonderbaarlijk op en stak zelfs geen hand uit om steun te zoeken.

‘Wel, boy, tot over een paar dagen dan,’ zei Arendsoog, terwijl hij over zijn heup wreef die hij tegen het hekje bezeerd had. ‘Pas goed op jezelf!’

Witte Veders antwoord was een nauwelijks zichtbaar knikje. Toen draaide hij zich, bijna abrupt, om en verliet het balkonnetje. Arendsoog bleef, toch wel wat verbouwereerd, achter. Ze hadden weliswaar afgesproken dat zij zich, zodra zij zich in Louisiana bevonden, zouden gedragen alsof zij vreemden voor elkaar waren. De cowboy had echter niet verwacht, dat zijn Indiaanse vriend dit toneelspel zo volmaakt zou spelen!

De trein had intussen nog meer snelheid verloren en legde de laatste honderden meters naar Clarence amechtig puffend af. Arendsoog leunde over de zijkant van het balkon en keek naar het stadje dat lag te suffen in de middaghitte. Zelfs het snerpande gefluit van de trein slaagde er niet in het tot leven te wekken. Met een oorverdovend geknars kwamen de wielen dan tot stilstand naast het gammele, houten plankier dat als perron dienst deed. Er daalde een weldadige stilte neer, die echter helaas maar een paar seconden duurde. Portieren werden opengesmeten en er klonken klossende voetstappen over het houten perron. Een dikke kerel, die zijn voorhoofd voortdurend met een zakdoek afveegde, schreeuwde om een kruier. In Clarence had men echter kennelijk nog nooit van zo iemand gehoord, want er verscheen niemand en er bleef de dikke man niets anders over dan zijn loodzware bagage zelf naar buiten te slepen.

Witte Veder was inmiddels ook uitgestapt en liep naar de goederenwagon aan de achterkant van de trein. Onopvallend volgde Arendsoog de verrichtingen van zijn vriend, die eerst Lightfeet – Arendsoogs paard – en daarna zijn eigen rijdier over een schuine plank de wagon uit leidde. Heel rustig begon de Indiaan de dieren te zadelen. Lightfeet liet hem zijn gang gaan en stond er een beetje suffend bij. Arendsoog wist echter dat dit slechts schijn was. De gespitste oren van het schitterende dier verrieden dat Lightfeet in werkelijkheid attent was op alles wat er in zijn omgeving gebeurde. Als iemand anders dan Arendsoog of Witte Veder zou proberen het te zadelen, zou het nu zo rustige dier van de ene seconde op de andere veranderen in een brok woedende energie!

Uit de houten keet, die dienst deed als stationsgebouw, kwamen een man en een vrouw te voorschijn. Kennelijk waren zij de enige nieuwe passagiers. Toen zij ingestapt waren, slofte de conducteur langs de trein en smeed de portieren dicht.

‘Instappen...! Allemaal instappen...!’ riep hij, volkomen overbodig.

Arendsoog had nauwelijks oog voor hetgeen er om hem heen gebeurde. Al zijn aandacht was gevestigd op Witte Veder die beide paarden inmiddels gezadeld had. De Indiaan steeg op en, terwijl hij Lightfeet bij de leidsels meevoerde, stak hij achter de trein langs de spoorbaan over en verwijderde zich van het stadje. Arendsoog haastte zich naar de andere kant van het balkonnetje. Op het moment dat de trein zich schokkend weer in beweging zette, zag hij Witte Veder nog juist achter een groepje hoog oprijzende struiken verdwijnen. De Indiaan speelde zijn rol met grote overtuiging en keek niet eenmaal om.

Het was Arendsoog vreemd te moede, toen hij de coupé weer binnenging en zijn plaats opzocht. Oh, het was allemaal zo afgesproken en overeengekomen, maar nu het zover was had hij toch het gevoel alsof hij door zijn beste vriend in de steek gelaten was. Had Witte Veder om afscheid te nemen nou niet heel even een hand kunnen opsteken? Onwillekeurig schudde Arendsoog het hoofd. Natuurlijk niet! Zou hij het dan nooit kunnen afleren om de gedragingen van zijn Indiaanse vriend te beoordelen met de maatstaven die blanken onderling aangelegd hadden? Ach, het kwam niet zo vaak voor, maar telkens als Arendsoog vergat dat Indianen nu eenmaal andere ‘regels’ hadden afgesproken, kon hij zich wel voor het hoofd slaan. Natuurlijk hebben Indianen ook gevoelens, stemmingen, emoties; het enige verschil is, dat zij ze op een andere manier uiten!

Terwijl Arendsoog erover nadacht, realiseerde hij zich plotseling dat ook Witte Veder zich op dit moment eenzaam voelde. De Indiaan had echter geleerd om met zijn gevoelens niet te koop te lopen.. Ongetwijfeld zou het gezicht van de Indiaan niet verraden wat er nu in hem omging! Arendsoog zakte wat onderuit en maakte het zich zo gemakkelijk mogelijk op de harde houten bank. Zijn gedachten dwaalden terug naar de dag waarop dit avontuur begonnen was. De dag van de brief... Ongeveer twee weken geleden...

‘Sheriff Grisley! Wat een verrassing!’ riep Arendsoog uit, toen hij vuil en bezweet de woonkamer van de S-ranch binnenging. ‘Hebt u lang op me moeten wachten?’

‘Ik heb er eigenlijk geen flauw idee van, Bob,’ antwoordde de oude, maar nog krasse sheriff. En vriendelijk voegde hij eraan toe: ‘De goede zorgen van je moeder en je zuster hebben me ieder begrip van tijd doen verliezen.’ Hij kwam kwiek overeind uit de gemakkelijke stoel en schudde Arendsoog en Witte Veder hartelijk de hand. ‘Het doet me plezier om te zien, dat het jullie allemaal kennelijk uitstekend gaat.’

‘Gaat u zitten, sheriff,’ zei Arendsoog. De klank van zijn stem verried de bewondering die hij voor de vitale sheriff had. Hij begroette zijn moeder en zus, Ann, en nam dan met Witte Veder plaats op de eiken bank tegenover Grisley. ‘Hoe maakt mrs. Grisley het?’

Gedurende de tijd dat er hoffelijkheden werden uitgewisseld, kon Arendsoog maar met moeite zijn ogen afhouden van de grote, bruine envelop die Grisley naast zich op tafel had gelegd. Hij begreep drommels goed, dat Grisley hier niet was om een ‘beleefdheidsbezoek’ af te leggen. In de eerste plaats had de sheriff het daar veel te druk voor en in de tweede plaats was de afstand tussen Dorwan – Grisleys standplaats – en de S-ranch daar toch wel te groot voor.

Misschien zouden de verholen blikken die Arendsoog af en toe op de envelop wierp, de sheriff nog zijn ontgaan, maar het gedrag van Ann, die zenuwachtig van het ene been op het andere wipte, móést hem wel opvallen.

‘Zullen we nu maar eens ter zake komen?’ zei Grisley langs zijn neus weg.

Het leek wel of de sheriff een startschot gelost had! Ann schoot tenminste naar voren en voor iemand zich realiseerde wat er gebeurde, had ze zich tussen haar broer en Witte Veder op de bank gewrongen. Ze zei geen woord, maar de blik in haar ogen sprak boekdelen: ‘alstublieft, sheriff, begin!’

‘Als ik je niet beter kende, zou ik werkelijk denken dat je een beetje nieuwsgierig bent, Ann,’ zei Grisley met een stalen gezicht. Er verscheen een vuurrode kleur op Anns wangen. ‘Maar kom,’ vervolgde de sheriff dan, terwijl hij mrs. Stanhope een vluchtige knipoog gaf. Hij vond, dat hij het meisje voldoende geplaagd had. ‘Gisterenmorgen kwam deze envelop met de postkoets uit Phoenix in Dorwan aan. Er staat geen afzender op en het adres luidt: Sheriff, Dorwan, Arizona. Ik moet bekennen, dat ik nogal nieuwsgierig was naar de inhoud van de envelop en ik opende hem dan ook onmiddellijk.’ Hij pakte de bruine envelop en stak zijn hand erin. ‘En wat vond ik...’ bouwde hij de spanning dan op. ‘Dit...!’ Met een gezicht als een goochelaar die een

knappe truc uithaalt, trok hij de inhoud van de envelop te voorschijn.

Een beetje beteuterd keken de anderen toe. Uit de envelop had Grisley een tweede envelop gehaald. Hij was van hetzelfde bruine papier gemaakt en verschilde alleen in formaat van de eerste.

‘Ik geloof dat ik net zo’n gezicht trok als jullie nu doen,’ glimlachte Grisley. ‘Vooral omdat op deze tweede envelop niet alleen de afzender, maar ook de naam van de geadresseerde ontbreekt. Pas toen ontdekte ik, dat er een briefje in de grote envelop achtergebleven was.’ Weer verdween zijn hand in het bruine papier. ‘Zal ik het voorlezen?’

‘Ja!’ Ann schreeuwde het bijna uit.

Grisley had zichtbaar plezier in zijn toneelstukje. ‘Daar gaan we dan,’ vervolgde hij, terwijl hij het papiertje openvouwde. ‘Geachte Sheriff. In de eerste plaats wil ik mij graag verontschuldigen voor het feit, dat ik uw naam niet op de envelop heb vermeld. Een wederzijdse vriend van ons, Bob Stanhope, heeft het vaak over u gehad, maar in alle eerlijkheid moet ik u bekennen, dat uw naam mij ontschoten is. Nogmaals, mijn excuses. Mag ik mij voorts met een dringend verzoek tot u richten? Ingesloten hebt u inmiddels een tweede envelop aangetroffen. Wilt u zo vriendelijk zijn deze aan uw deputy (hulpsheeriff), Bob Stanhope, ter hand te stellen? Later zal u duidelijk worden waarom ik zo geheimzinnig te werk moet gaan. Zó geheimzinnig en voorzichtig, dat ik zelfs dit briefje niet kan ondertekenen. Ik hoop dat u mij ook deze onwellevendheid zult willen vergeven.’

Toen Grisley zweeg, viel er een doodse stilte. Zwijgend gaf de sheriff de kleine envelop aan Arendsoog.

‘Van wie kan die brief in ’s hemelsnaam zijn...?’ mompelde Arendsoog.

‘Toe, Bob, maak open,’ kreunde Ann.

De spanning was te snijden, toen Arendsoog met zijn nagel voorzichtig de tweede envelop openmaakte. Toen hij hem daarna op zijn kant hield en schudde, vielen er twee dingen uit: een opgevouwen velletje papier en... een derde envelop!

Ann griste deze laatste envelop onder de handen van haar broer vandaan en draaide hem om en om. ‘Wèèr geen adres of afzender,’ constateerde ze enigszins teleurgesteld. ‘Alleen vijf lakzegels... Zal ik hem openmaken?’

‘Niet doen!’ zei Arendsoog bijna snauwend. Hij had het briefje gladgestreken en de eerste regels al vluchtig gelezen. ‘Luister... Beste Bob, open de derde envelop pas nadat je je ervan overtuigd hebt, dat de

lakzegels niét verbroken zijn. Pas dàn kun je ervan overtuigd zijn dat niemand eerder dan jij kennis heeft kunnen nemen van de inhoud. Ik meen, dat men een dicht geplakte envelop ongemerkt kan openen als men hem in de stoom van kokend water houdt. Zowel de envelop, die gericht was aan de sheriff van Dorwan, als de tweede envelop zouden op deze manier behandeld kunnen zijn en daarna weer dichtgeplakt. Maar zover ik weet kan men nog steeds niet lakzegels onzichtbaar verbreken. Vandaar deze voorzorgsmaatregel, die jou op het moment ongetwijfeld overdreven voorkomt.'

'Hij is niet ondertekend,' begreep Ann, toen Arendsoog zweeg.

De cowboy knikte. Hij had de envelop van Ann aangepakt en was ermee naar het raam gelopen. Daar onderwierp hij hem aan een minutieus onderzoek. 'Er is niet mee geknoeid,' zei hij dan, terwijl hij zijn plaats op de bank weer innam. Alle ogen waren op hem gericht, toen hij de lakzegels voorzichtig verbrak. Bijna plechtig haalde hij dan een beschreven velletje papier uit de envelop. Ann hing bijna over zijn schouder, toen hij de brief openvouwde. Veel kans om ook maar iets te zien kreeg zij echter niet, want haar broer sloeg het papier onmiddellijk weer dubbel.

'Het spijt me,' zei hij verontschuldigend tegen de aanwezigen. 'Bovenaan deze brief staat met grote rode letters iets geschreven...'

*LEES DIT SCHRIJVEN EERST ALLEEN EN BEPAAL PAS
DAN WIE JE IN VERTROUWEN ZULT NEMEN!*

'Wat een treiteraar,' gromde Ann woest. 'Mogen we misschien wel weten wie de afzender is?'

'Het is jammer voor je, zus, maar ook deze brief is niet ondertekend,' antwoordde Arendsoog. 'Maar als je nu eens niet zo aan me blijft klitten, kan ik hem lezen en bepalen of ik je in vertrouwen kan nemen.'

'Je moest het hart eens in je lijf hebben om het niet te doen,' siste Ann. 'Je bloedeigen zus...'

Arendsoog scheen haar woorden niet meer te horen. Zijn ogen vlogen over de regels. Toen hij klaar was, liet hij het papier zakken en staarde naar een hoek van de kamer.

'Nou... komt er nog wat van!' riep Ann uit. Ze klapte bijna van nieuwsgierigheid.

'Als je liever hebt, dat ik wegga, zeg je het maar, Bob,' zei Grisley

rustig, terwijl hij aanstalten maakte om op te staan.

‘Nee, sheriff, blijf zitten,’ haastte Arendsoog zich. De woorden van Grisley hadden hem met een schok weer teruggebracht tot de werkelijkheid. ‘Uit het feit, dat de onbekende afzender van deze brieven u erin betreft, blijkt dat hij evenveel vertrouwen in u stelt als wij...’ Hij ging rechtop zitten. ‘O.K.,’ ging hij dan verder, ‘ik zal de brief voorlezen. Ik moet bekennen, dat ik me op het moment nog suf pieker wie de afzender kan zijn, maar één ding staat wel als een paal boven water: de kwestie waar het om gaat is van buitengewoon groot belang. Anders zou de onbekende niet zoveel voorzorgsmaatregelen genomen hebben om te voorkomen, dat de brief in verkeerde handen kwam... Laten we daarom afspreken, dat we met níemand buiten dit vertrek over de inhoud praten.’

‘Begin alsjeblieft,’ smeekte Ann bijna.

‘Dat was ik net van plan,’ grinnikte haar broer. Toen begon hij voor te lezen.

Beste Bob,

Het spijt me dat ik zo omzichtig te werk moet gaan dat ik zelfs deze brief niet kan ondertekenen.

De zaak waar het om gaat is echter van zó groot belang, dat ik het risico niet mag lopen dat iemand in mijn omgeving zou weten voor wie deze brief bestemd is. Natuurlijk had ik hem rechtstreeks naar de S-ranch in Mining-Valley kunnen sturen, maar het lijkt mij veiliger hem in eerste instantie aan de sheriff van Dorwan te sturen.

Ik weet dat jullie goede vrienden zijn en vertrouw erop, dat hij zijn medewerking zal willen verlenen. Wil je hem namens mij hiervoor hartelijk danken? Door de brief aan de sheriff te sturen hoop ik te voorkomen dat zelfs een nieuwsgierige postbesteller een verband tussen jou en mij zal kunnen leggen.

Nu ter zake! Bob, ik heb je hulp nodig voor het oplossen van een belangrijke kwestie. Zonder overdrijving mag ik wel zeggen, dat het een zaak van leven en dood is. Een zaak die tot nu toe al twaalf (Ja, je leest het goed) dodelijke slachtoffers heeft geëist! Ik weet zeker, dat jij en je Indiaanse vriend achter mijn identiteit zullen komen. Dan zullen jullie je ook herinneren, dat ik er niet van houd om te overdrijven. Als jullie besluiten om mij te hulp

te komen (waarvoor velen jullie dankbaar zullen zijn!), vergeet dan niet dat jullie hier zo bekend zijn als de bonte hond. Reis zoveel mogelijk gescheiden. Vermom je als dat mogelijk is. Na nogmaals mijn verontschuldiging te hebben gemaakt voor het feit, dat ik niet duidelijker kan zijn, besluit ik met mijn hartelijke groeten van mij en mijn echtgenote, mrs. Dike-Frenchfear, voor jullie beiden, mrs. Stanhope en Ann. William Alker, de vroegere bediende van mijn echtgenote, geniet op het ogenblik van een welverdiende rust en slijt zijn laatste jaren in het dorpje L. dat slechts achttien mijl ten westen van onze woonplaats ligt. Zoals je weet is hij volledig te vertrouwen en we zijn dan ook erg blij, dat hij zich bereid verklaard heeft als verbindingsman tussen ons op te treden. Ik hoop van harte, dat jullie spoedig contact met hem zullen kunnen opnemen.

‘En dat is het dan...’ besloot Arendsoog, terwijl hij de brief liet zakken. ‘Ik moet bekennen, dat het voor mij nog steeds een levensgroot vraagteken is wie de afzender van deze brief is...’

Ann sloeg schaterlachend op haar knieën. ‘Sukkel... Kun je niet lezen?’ riep ze triomfantelijk uit. ‘De onbekende doet alle moeite om zijn eigen naam geheim te houden en dan noemt hij plotseling wèl die van zijn vrouw en van haar vroegere bediende...! Mrs. Dike-Frenchfear...! Juffrouw Frenchfear is getrouwd met meneer Dike en heet nu dus mevrouw Dike-Frenchfear...! Dus de afzender is... ene mister Dike...!’ Trots keek ze de kring rond. ‘Mannen!’ zei de hoofdschuddend. ‘Die denken dat ze slim zijn...’

‘Het is jammer, dat ik je moet teleurstellen, zus,’ antwoordde Arendsoog echter. ‘Zo eenvoudig is het niet, ben ik bang...’

‘Zo eenvoudig is het niet...’ aapte Ann hem na. ‘Moet ik het dan soms spellen voor je...? Mister Dike, mrs. Dike-Frenchfear en een vroegere knecht die William Alker heet...! Moet je me toch eens uitleggen wat daar zo moeilijk aan is.’

‘Heel simpel, zusje. Ik heb nog nooit een meneer Dike, een juffrouw Frenchfear en een William Alker ontmoet.’ zei Arendsoog. ‘Die namen betekenen voor mij evenveel als Chinees voor een Eskimo.’

Anns mond zakte langzaam open. ‘Wààt!?’

Haar broer knikte slechts.

‘Het leek me al onwaarschijnlijk,’ zei sheriff Grisley. ‘De afzender neemt zo vreselijk veel voorzorgsmaatregelen om zijn identiteit ge-

heim te houden, dat het wel hèèl erg onverstandig zou zijn om die aan het eind van zijn brief zo eenvoudig prijs te geven.’ Hij zweeg even. ‘En toch moet er iets in staan waardoor jullie erachter kunnen komen. Jullie móèten die man kennen! Hij kent jullie in elk geval wel. Dat staat als een paal boven water. Hij noemt jouw naam, Bob, maar noemt je niet één keer bij je bijnaam, die veel bekender is. Hij spreekt over ‘je Indiaanse vriend’ zonder Witte Veders naam te noemen, een naam die even bekend is als ‘Arendsoog’... De man is uiterst voorzichtig! Verder weet hij, dat je op de S-ranch in Mining-Valley woont. Hij weet, dat je de deputy van de sheriff van Dorwan bent. Tenslotte is hij ook goed op de hoogte van de huiselijke omstandigheden hier. Hij vraagt je de groeten te doen aan je moeder en aan Ann, die hij bij naam noemt...’

‘Er moeten honderden mensen zijn die dat allemaal weten,’ mengde mrs. Stanhope zich in het gesprek.

‘Aan ons de taak om uit die honderden de enig juiste te vinden,’ zuchtte Arendsoog. ‘De bekende speld in de hooiberg...’

HOOFDSTUK 2

Witte Veder vindt de sleutel!

Witte Veder had al die tijd roerloos en met gesloten ogen toegelisterd. Een buitenstaander zou misschien gedacht hebben, dat de Indiaan in slaap gevallen was, maar iedereen in de woonkamer van de S-ranch wist wel beter.

‘Jij zeggen namen betekenen evenveel als Chinees voor Eskimo?’ vroeg hij dan plotseling aan zijn vriend.

‘Dat was maar bij wijze van spreken, boy,’ lachte Arendsoog. ‘Ik had ook kunnen zeggen “als Arabisch voor een Canadees” of zoiets...’

‘Mij niet kennen Frans,’ was Witte Veders lakonieke en tegelijk geheimzinnige antwoord.

‘Frans? Waar zou je Frans voor moeten spreken?’ riep Ann dan ook verbaasd uit.

Arendsoog keek de Indiaan een ogenblik onderzoekend aan. Toen sloeg hij met de vlakke hand tegen het voorhoofd, ‘Allemachtig, boy... Je kon wel eens gelijk hebben! Dáár zou de sleutel wel eens kunnen liggen.’

‘Gelijk waarin? Welke sleutel...?’ Ann begreep er niets van.

‘Wacht even, zus,’ zei Arendsoog gehaast. ‘De naam van die mevrouw was Dike-Frenchfear... French (= Frans)... fear (= angst)... Wat is “fear” in het Frans? Hebben we geen woordenboek?’ Hij wist drommels goed, dat het antwoord op deze vraag ‘nee’ was.

Gelukkig bracht sheriff Grisley uitkomst. ‘Als ik me niet vergis is angst in het Frans “peur”,’ zei hij, terwijl hij diep nadacht en met de hand over zijn voorhoofd wreef.

‘Wat bent u knap!’ riep Ann bewonderend uit. ‘Waar hebt u Frans geleerd?’

‘Oh, ik heb het nooit echt gelèèrd, hoor,’ wuifde Grisley het compliment weg. ‘Mijn grootmoeder is als meisje van zestien jaar met haar vader van Frankrijk – dat ligt aan de andere kant van de wereld – naar de States geëmigreerd. Van haar heb ik wat woorden en zelfs een kinderversje geleerd.’

Eerlijk gezegd drongen de woorden van de sheriff nauwelijks tot Ann door. Ze was met haar gedachten alweer bij de brief. 'Ben je nu wat verder,' vroeg ze haar broer. 'Mevrouw Dike-Peur, zegt dat je iets?'

Arendsoog schudde het hoofd. De woorden tolden door zijn hoofd. Dike (dijk)... peur... 'Dijk... waterkering,' mompelde hij. 'Bescherming tegen water.. een dam...'

'Een dijk ligt langs het water en een dam in het water,' zei Ann op de toon van een schooljuffrouw.

'Maar de bedoeling is hetzelfde: water tegenhouden,' verdedigde Arendsoog zich.

'Moeten zijn dam,' viel Witte Veder hem plotseling in de rede. Arendsoog fronste de wenkbrauwen. 'Mevrouw Dam-Peur...?' Zijn gezicht verhelderde. Hij sloeg Witte Veder enthousiast op de schouder. 'Natuurlijk, boy... Dat is het! Dampour! Louise Dampour...!'

'Ik weet het,' gilte Ann laaiend van blijdschap. 'Louise Dampour die getrouwd is met de gouverneur van Louisiana, is het niet?'

'Precies, zus,' antwoordde Arendsoog. Hij dacht terug aan het spannende avontuur dat zij een paar jaar eerder in Louisiana hadden beleefd. Dat avontuur had een 'happy end' gevonden in het huwelijk van miss Dampour met Geoffrey, de gouverneur van de staat!

'En die bediende, die William Alker... Klopt dat ook?' wilde mrs. Stanhope weten.

'Ja, moeder. William Alker kun je ook schrijven als W. Alker. Louise had een bediende, die al drie generaties voor de familie Dampour werkte. Zijn achternaam was Walker.'

'De gouverneur schreef ook nog iets over de plaats waar die Walker nu woont, is het niet?' vroeg Ann.

Arendsoog vouwde de brief weer open. 'Ja, Walker woont in het dorpje L., achttien mijl ten westen van de woonplaats van Geoffrey en Louise. Op een goede kaart moet dat zo te vinden zijn.'

'En die woonplaats van je vrienden is de hoofdstad van Louisiana, neem ik aan,' zei Grisley. 'Is dat niet Baton Rouge?'

Arendsoog knikte afwezig. Er moest wel iets heel bijzonders aan de hand zijn, dat de gouverneur van Louisiana genoodzaakt was geweest zoveel voorzorgsmaatregelen te nemen. Hij kende Geoffrey goed genoeg om te weten, dat hij geen paniekzaaier was en dat hij de za-

* Zie: Arendsoog en de Mississippi-Duivels

ken niet gauw erger zou voorstellen dan ze waren. Een belangrijke kwestie... een zaak van leven en dood... twaalf dodelijke slachtoffers... De vraag die onze vriend bezighield was allang niet meer Of zij hun vriend te hulp zouden komen, maar alleen nog: wanneer! De reis naar Louisiana zou een aantal dagen in beslag nemen en bovendien was er op de S-ranch nog zoveel werk te doen, dat geen uitstel kon lijden. In overleg met Witte Veder stelde hij een tijdschema op en werd de dag van vertrek vastgesteld.

‘Mansura...! Next stop... Mansura!’

Arendsoog schrok op. Hij vroeg zich af of hij werkelijk even geslagen had of dat hij alleen maar wat had zitten soezen. Hij geuude een keer en rekte zich uit. Zijn spieren waren stijf geworden van de ongemakkelijke houding waarin hij gezeten had. Hij haalde de kaart te voorschijn, die een hulpvaardige stationschef eerder op de dag voor hem getekend had. Zijn wijsvinger volgde de zwarte lijn die de spoorbaan voorstelde. Clarence... Mansura... Volgens de gegevens op de kaart zou de trein nog twee keer stoppen vóór hij het stadje met de vreemde naam Opelousas aandeed. De eerstvolgende stopplaats na Opelousas was Baton Rouge, waar de trein echter pas rond middernacht zou aankomen. De afstand tussen de twee plaatsen was driënvijftig mijl en omdat het Arendsoog beter leek zich voorlopig niet in Baton Rouge te laten zien, zat er niets anders op dan in Opelousas uit te stappen.

Op de kaart aan de wand in het stationsgebouwtje had hij gezien, dat ruim dertig mijl voorbij Opelousas een dorpje met de naam Livonia lag. Hij had onmiddellijk begrepen, dat Livonia heel goed het dorpje L. kon zijn, waar de gouverneur in zijn brief over geschreven had. Maar helaas voor onze vriend stopte de trein daar niet. Hoewel... helaas...? Misschien was het wel beter zo. Een vreemdeling die in zo'n klein dorpje als Livonia uit de trein stapte zou ongetwijfeld aandacht trekken. En aandacht kon hij op het ogenblik missen als kiespijn. ‘Vermom je als dat mogelijk is en reis zoveel mogelijk gescheiden’ had Geoffrey geschreven. Misschien was het zo maar beter! Hij haalde de brief van Geoffrey uit zijn zak en na hem nog één keer aandachtig te hebben gelezen verscheurde hij hem tot centimeter grote snippers, die hij vervolgens uit het raam wierp. De wind, de regen en de zon zouden ervoor zorgen, dat er niets van de brief overbleef.

Voldaan wreef hij zijn handen. Tot zover liep alles gesmeerd. Witte

Veder was op dit moment onderweg naar het ‘Droge Meer’, een plek, ongeveer één uur rijden ten noorden van Baton Rouge, die ooit een belangrijke rol had gespeeld in hun strijd tegen de Broederschap van de Mississippi-Duivels. Dáár zou zijn Indiaanse vriend met Lightfeet wachten tot Arendsoog contact met hem opnam.

Bekaf en gebroken door de dagenlange treinreis kroop Arendsoog die avond al vroeg onder de wol in een van de kleine kamertjes van het gebouw waar de eigenaar met veel lef de weidse naam ‘Opelousas Grand Hotel’ aan gegeven had. In werkelijkheid stelde het hotel niet veel voor en zou het woord ‘logement’ beter op zijn plaats zijn geweest. Enfin, wat deed een naam ertoe. Het belangrijkste was, dat de bedden schoon en zacht waren! In de wetenschap dat er de volgende morgen om negen uur een stage-coach (rijtuig) via een aantal andere dorpjes naar Livonia zou vertrekken, zakte onze vriend weg in een diepe slaap.

Tijdens de vele uren durende reis naar Livonia piekerde Arendsoog zich suf over de manier waarop hij achter Walkers adres moest komen. Oh, hij zou natuurlijk in een saloon, in een winkel of bij de sheriff naar de man kunnen vragen. Hij gaf er echter de voorkeur aan zijn verblijf in het dorpje niet aan de grote klok te hangen. Misschien was het beter als niemand wist, dat hij speciaal voor Walker naar Livonia gekomen was.

Het probleem loste zichzelf op, zoals zo vaak gebeurt met de dingen waar we ons zorgen over maken. Toen hij in de hoofdstraat van het dorpje met stramme benen uit het rijtuig stapte, keek hij Walker recht in het gezicht! Hij herkende de oude man, die tegen een muur geleund stond, onmiddellijk, ook al was het toch weer een paar jaar geleden dat hij hem voor het laatst gezien had. Hij wilde met uitgestoken hand naar hem toelopen, maar een kort, bijna wrevelig, gebaar van Walker weerhield hem hiervan.

‘Doe alsof u mij de weg vraagt,’ siste Walker.

Arendsoog was maar heel even uit het veld geslagen. Toen tikte hij met zijn rechterhand tegen de rand van zijn hoed. ‘Misschien kunt u mij helpen, sir,’ zei hij zo luid, dat de koetsier van het rijtuig het kon horen. En fluisterend liet hij er dan op volgen: ‘Wat nu!’

Walker had zich losgemaakt van de muur en verwijderde zich van de koets. ‘Ik zal u wel even wijzen waar u moet zijn,’ waren de laatste woorden, die de koetsier of een van de andere passagiers konden ho-

ren. Druk gebarend liep hij naar het midden van de hoofdstraat.

Arendsoog had moeite om een glimlach te onderdrukken. De oude man deed erg zijn best.

‘Ik denk, dat niemand ons nu nog kan horen,’ ging Walker verder, toen zij zich op enige afstand van het rijtuig bevonden. Hij wees in de richting waaruit Arendsoog net gekomen was. ‘Voorbij de smederij slaat u linksaf. Dan loopt u ongeveer tweehonderd meter rechtdoor. U bent dan weer buiten het dorp. Daar staat een klein huis met een plat dak. Het is pas geschilderd. Wit. Op het erf staat een groene regenton. U loopt om het huis heen en gaat aan de achterkant naar binnen. Er is niemand thuis.’ En terwijl Arendsoog toch wel enigszins verbouwe-reerd achterbleef, verdween de oude man in de saloon.

‘Thanks,’ mompelde de cowboy tegen Walkers rug. Resoluut liep hij dan in de aangegeven richting. Het huisje was niet moeilijk te vinden. Eigenlijk was het moeilijker om het te missen! Toen hij bij de smederij de hoek omsloeg zag hij het in de verte al liggen. Alles klopte met de aanwijzingen die Walker gegeven had. En toen Arendsoog door de achterdeur het huisje binnengegaan was, bleek er inderdaad niemand thuis te zijn. Hij liep door het kleine keukentje naar de woonkamer en keek eens om zich heen. Het vertrek was eenvoudig ingericht, maar wat er stond was splinternieuw. Op de tafel stond een fles die voor de helft met whiskey gevuld was, een leeg glas en een grote asbak met daarin een pijp.

Arendsoog schoof een stoel achteruit en ging zitten. De minuten kropen traag voorbij. De kleine raampjes boden uitzicht op de achterkant van de huizen aan de hoofdstraat. De afstand moest inderdaad een kleine tweehonderd meter zijn. Toen Arendsoog zichzelf voor ongeveer de tiende keer de vraag stelde waarop of op wie hij nu eigenlijk wachtte, verscheen plotseling Walker in zijn gezichtsveld. Zonder op of om te zien liep de man in een rechte lijn in Arendsoogs richting. Weinige minuten later betrad hij, aan de voorkant, de woning.

Arendsoog kwam overeind. ‘Kunnen we nu vrijuit praten, mister Walker?’ vroeg hij zacht. ‘Kan de bewoner niet thuiskomen?’

‘De bewoner is net thuisgekomen,’ antwoordde Walker, niet zonder enige trots in zijn stem. En er klonk iets van eerbied door in zijn woorden, toen hij eraan toevoegde: ‘Miss Dampour heeft goed voor me gezorgd. Ze heeft dit huisje voor me gekocht, ze heeft het laten opknappen, laten schilderen. Ik moest allemaal nieuwe meubeltjes kopen van haar... En dan iedere maand nog een bedrag om van te

leven...' Hij schudde het hoofd, alsof hij zijn eigen geluk nog steeds niet kon geloven.

Het was Arendsoog opgevallen, dat de oude man zijn vroegere werkgeefster nog steeds bij haar meisjesnaam noemde: miss Dampneur. Op hetzelfde moment realiseerde hij zich, dat Walker die drie generaties lang voor de Dampneurs had gewerkt, wel nooit aan een andere naam zou kunnen wennen. Voor hem was het altijd miss Dampneur geweest en zou het ook miss Dampneur blijven, of ze nu getrouwd was of niet! Verder was het onze vriend niet ontgaan dat Walker veel spraakzamer was geworden. Hij herinnerde zich de man eigenlijk als een stille, zwijgzame figuur op de achtergrond. Walker voelde zich een gelukkig en tevreden mens, dat stond als een paal boven water. 'Het was wel toevallig, dat ik u bijna letterlijk tegen het lijf liep, mister Walker,' zei Arendsoog dan.

'Niet zó toevallig, mister Stanhope. Toen de gouverneur mij instrueerde veronderstelde hij, dat u niet eerst naar Baton Rouge zou gaan, maar rechtstreeks naar Livonia zou komen. Ons dorp ligt niet aan de spoorlijn en er bleven dus maar twee mogelijkheden over om hier te komen: te paard of met een rijtuig. In beide gevallen zou u zonder twijfel in de hoofdstraat aankomen, om de doodeenvoudige reden dat het de enige straat is waar Livonia uit bestaat! Ik heb de afgelopen zeven of acht dagen het grootste deel van mijn tijd dan ook dáár doorgebracht. Ik heb heel wat uurtjes voor het raam van de saloon gezeten...' En lachend voegde hij eraan toe: 'Ik moet hun beste klant zijn geworden. Ze zullen me wel gaan missen.'

Arendsoog knikte instemmend. De feiten bewezen, dat de redenering van de gouverneur juist was geweest. 'En wat nu, mister Walker? Waar heeft de gouverneur mijn hulp voor nodig?'

'Ik zou het u niet kunnen zeggen, mister Stanhope. Toen de gouverneur mijn medewerking vroeg, heb ik onmiddellijk "ja" gezegd. Ik heb geen vragen gesteld. Als de gouverneur nodig vindt, dat ik weet waarover het gaat, zal hij me dat wel vertellen als de tijd daar is.'

'Maar ik moet toch weten wat ik nu moet doen!' riep Arendsoog uit.

'Dát kan ik u wel vertellen, sir. De gouverneur zou graag hebben, dat u hier wacht. Hij vroeg of u zoveel mogelijk binnenshuis wilde blijven. Hoe minder mensen u zien, des te beter is het, zei hij. Ik vertrek nu direct naar Baton Rouge om de gouverneur van uw komst op de hoogte te stellen. Niemand zal het vreemd vinden als ik mijn

